Trich giang Tieu Bo - 06

Kinh Tiểu Giảng

Trich giang Tieu Bo - 06

Vietnamese, with Unicode Times font

Trích giảng Tiểu Bộ Kinh

Nguyên Tâm Trần Phương Lan

Tiểu Bộ Kinh - Ngạ quỷ sự

Chuyện Nữ nhân sói đầu

Bậc Đạo sư kể chuyện này trong lúc trú tại Sàvatthì (Xá vệ).

T hời xưa tại Bebares (Ba la nại), có một nữ nhân sống nhờ sắc đẹp của mình. Bấy giờ tóc Nàng thật dài, đen nhánh, mịn màng, mềm mại và óng ả, cuộn lại rất đẹp. Các bím tóc Nàng được kết thành hai nắm tay, mỗi khi buông lơi chúng xuống tận thắt lưng Nàng.

Lúc đó, một số nữ nhân ganh tị bàn luận và sau khi mua chuộc nữ tì của nàng, lại gửi cho cô ả một thứ thuốc sẽ huỷ hoại mái tóc Nàng. Bấy giờ, nữ tì pha thuốc ấy vào bột tắm và đưa cho chủ nhân vào lúc chủ nhân đi tắm ở sông Hằng. Nàng dùng thứ thuốc pha ấy tẩm vào tóc thật kĩ đến tận gốc và nhảy vào dòng nước. Ngay khi Nàng vừa ngâm mình vào nước, tóc nàng liền rụng ra tận gốc, sạch trơn tru và đầu nàng giống như trái mướp đắng.

Sau đó, trông xấu xí như chim bồ câu bị vặt hết lông, Nàng hổ thẹn không dám vào thành nữa, phải choàng khăn phủ đầu và cư trú ngoài thành. Khi nỗi hổ thẹn đã qua đi và đã biết ép hạt mè, Nàng sinh sống bằng nghề bán dầu và rượu mạnh.

Một hôm, khi ba người đàn ông say rượu đã ngủ mê man, Nàng lấy trộm tất cả y phục của họ đang treo lủng lẳng. Rồi một ngày nọ, Nàng thấy một vị Thánh tăng đi khất thực, sau khi mời vị ấy vào, Nàng cúng dường một chiếc bánh làm bằng hạt dẻ trộn dầu mè. Vì thương xót Nàng, vị ấy đã nhận bánh và ăn.

Nàng đứng đó với tâm hoan hỉ, che lên trên vị ấy một chiếc lọng. Vị trưởng lão xúc động, nói lời tuỳ hỉ công đức và ra đi.

Bấy giờ, Nàng phát nguyện: "Mong ước Ta sẽ được mái tóc đen mịn màng óng ả, mềm mại như tơ cuốn lên thật đẹp".

Về sau nàng từ trần, nhờ vào thiện nghiệp của mình, Nàng được tái sinh giữa một đại dương một mình trong một lâu đài bằng vàng, tóc nàng được phục hồi như Nàng đã ước nguyện. song vì Nàng đã lấy trộm y phục của đám đàn ông, nay Nàng phải trần truồng. Nàng cứ tái sinh mãi trong lâu đài bằng vàng kia và phai chịu sống trần truồng một kiếp (1) tại đó.

Rồi về sau, Đức Thế Tôn giáng thế, trong lúc Ngài trú tại Sàvatthì, một trăm thương nhân có nhà ở đó lên thuyền đến xứ Suvanbhùmi (Kim địa). Thuyền của họ bị bão tố trôi dạt đến bờ kia. Lúc ấy nữ quỉ cùng lâu đài hiện ra trước mặt họ. Khi vị trưởng đoàn thương nhân thấy nữ quỉ, liền hỏi:

Nàng là ai trú ở lâu đài,

Xin hỏi, sao không đến phía ngoài?

Mau bước ra đây, này nữ chủ,

Cho ta chiêm ngưỡng lực hùng oai.

Nữ quỉ đáp:

Ta đây khốn khổ lại trần truồng

Không dám bước ra bởi thẹn thuồng

Che tấm thân mình bằng mái tóc,

Vì ta ít tạo nghiệp hiền lương.

Thương nhân:

Ta sẽ đem y phục tặng nàng,

Mặc vào che kín, hỡi hồng nhan,

Bước ra, nữ chủ, ta mong muốn

Nhìn ngắm nàng mang đủ thần lực.

Nữ quỉ:

Những vật gì chư vị tặng ta

Cũng không giúp ích được ta mà.

Song đây có một người đồ đệ

Đầy đủ lòng tin đức phật đà.

Sau khi đem áo tặng người này,

Hồi hướng cho ta phước đức vầy,

Ta sẽ được ban nhiều hạnh phúc

Mọi nguồn lạc thú sẽ tràn đầy .

Sau khi nghe nàng nói, các thương nhân tắm rửa và thoa dầu thơm lên người đệ tử tại gia kia và khoác lên chàng một bộ y phục.

Chư vị kết tập kinh điển, ngâm ba vần kệ để giải thích việc này:

Khi đã tắm chàng, đám phú thương

Cho chàng cư sĩ tẩm dầu hương,
Và cho chàng được mang y phục,
Nữ quỉ hưởng công đức cúng dường.
Kết quả này do việc cúng dường.
Tràn đầy y phục với đồ ăn.
Xiêm y thanh lịch, nàng trong trắng
Khoác lụa ba la nại tuyệt trần
Vừa mỉm miệng cười, nàng mĩ nữ
Bước ra lầu ấy, lại thưa rằng:
"Đây là kết quả từ công đức
Lễ vật các ngài đã hiến dâng".
Thương nhân:
Lâu đài lắm kiểu cách cao sang,
Khả ái tươi vui sáng rỡ ràng,
Thần nữ (2) nói cho đoàn lữ khách
Nghiệp gì đây kết quả cho nàng?
Nữ thần:
Gặp người khất sĩ bước du hành,
Chân chánh tì kheo, dạ tín thành,
Ta đến cúng dường người bánh dẻ
Trộn dầu mè với chính tay mình.
Vì thiện nghiệp này ta hưởng đây
Trong lâu đài đã biết bao ngày
Như là kết quả phần công đức,
Song chẳng còn lâu ở chốn này.
Sau bốn tháng nay sắp đến gần,
Rồi ta sẽ gặp Dạ ma thần (3)
Xuống niền địa ngục đầy khắc nghiệt,
Ta sẽ đoạ kinh khủng tột cùng.
Ngục bốn góc và bốn cửa vào,

Được chia phần nhỏ thật cân sao,

Chung quanh tường sắt đều bao bọc,

Và sắt che trên đỉnh mái cao.

Nền bằng sắt rực lửa bừng bừng,

Nóng bỏng, chói loà khắp mười phương,

Địa ngục muôn đời còn đứng mãi,

Trải dài muôn cả trăm do tuần.

Nơi kia ta chịu khổ lâu dài

Thọ quả do ta nghiệp chín muồi,

Vì thế ta thương than khóc mãi

Chuyện này quả thật chẳng hề nguôi .

Tâm vị đệ tử tại gia đầy xúc động thương cảm, chàng nói:

-Này nữ thần, do năng lực của lễ vật nàng cúng dường ta, nàng đã thành tựu mọi ước nguyện một cách xung mãn. Nhưng giờ đây, do cúng dường các cư sĩ tại gia này và ghi nhớ mọi đức hạnh của bậc đạo sư, nàng sẽ thoát ra khỏi tái sinh vào địa ngục.

Nữ thần vô cùng hạnh phúc, thiết đãi chư vị đây dủ các loại ẩm thực, y phục, châu báu thần tiên và đưa tận tay chư vị một bộ y dâng Đức Thế Tôn. Nàng cung kính đảnh lễ và nói:

-Xin hãy đến Sàvatthì và đảnh lễ Đức Thế Tôn cùng các lời này ta nhắn gửi: "Bạch Đức Thế Tôn, có một nữ quỉ kia cúi đầu đảnh lễ chân Thế Tôn".

Sau đó nhờ thần lực của mình, nàng đưa chiếc thuyền đến cảng ngày hôm đó. Các thương nhân đó đúng hạn đến dâng lễ vật lên Đức Thế Tôn và kể lại chuyện trên.

-ooOoo-

Nhận xét:

Đây là một trong những chuyện trình bày cảnh giới quỉ thần, đó là trú xứ của những hạng chúng sanh đã gây ác nghiệp đồng thời có làm việc thiện lúc còn sống ở cõi người.

Nữ nhân trong truyện này đã sống theo tà hạnh, nhưng nhờ đã làm được việc thiện cúng dường một vị thánh tăng một chiếc bánh với tâm hoan hỉ nên nàng đã được hưởng một phần hạnh phúc trong lâu đài giữa đại dương. Đồng thời nàng phải chịu khổ hình sống trần truồng lạnh lẽo với mái tóc che thân như là quả báo của hành vi trộm cắp áo quần kiếp xưa.

Khi duyên lành đến, nàng gặp được đám thương nhân là những người đệ tử tại gia của Đức Phật và nhờ họ dâng lễ vật cúng dường rồi hướng công đức ấy cho nàng thoát khỏi khổ cảnh mà nàng phải lãnh thọ trong suốt một kiếp. Sau đó, nàng lại được vị đệ tử đầy

thành tín của Đức Phật chỉ cho nàng cách cúng dường cả nhóm thương nhân và ghi nhớ mọi công đức của bậc Đạo Sư để thoát khỏi tái sinh vào địa ngục do tà hạnh trước kia của nàng.

Như vậy, nhờ hành động cứu giúp người hoạn nạn và có lòng tin vào Đức Phật, ác nghiệp của nàng được tiêu trừ và nàng tiếp tục sống đời nữ thần trong lâu đài giữa đại dương.

Điều đáng chú ý ở đây là trong trường hợp đặc biệt không có các bậc chân tu, các đệ tử tại gia đầy đủ lòng thành tín mộ đạo có thể cúng dường lễ vật lên Tam bảo và hồi hướng công đức về các loài quỉ để đem lại phước phần cho chúng hưởng.

Chú thích:

1. Kiếp: một khoảng thời gian vô hạn lượng

2. Từ đây, nữ quỉ (Peti) được gọi là nữ thần (Devi).

3. Thần Dạ Ma (Yama) hay Diêm vương cai quản địa ngục. Ngục toàn bằng sắt ở đây là ngục Avici hay vô gián, A tỳ- nơi các loại chúng sanh có tội phải chịu đau khổ không ngừng.

(Trích Nguyệt san Giác Ngộ, số 45, 12-1999)

-ooOoo-

Đầu trang | Mục lục

[Trở về trang Thư Mục]

last updated: 24-09-2002

Nguồn: Giảng Sư (giangsu.io.vn) — văn bản trích từ kho sách cổ và kinh điển.